

[Ole Bjørn Kraft.]

rigtignok, at det kun er indtil videre — at lukke døren for Finlands tilslutning til vesten.

Den organisation eller den samarbejdsform, som vi nu tilslutter os, er uhyre løs. Stillet over for de seks' faste og målbevidste sammenslutning i den europæiske økonomiske union og stillet over for de vanskeligheder, som den højtærede udenrigsminister sikkert vil give mig ret i meget snart kan vise sig under det videre samarbejde, tror jeg ikke, der hører megen forudseenhed til at erkende, at hvis vi ikke hurtigt opnår kontakt og samarbejde med de seks, må det ydre frihandelsområdes organisation udbygges, styrkes og få en form, der i mangt og meget kommer til at minde om de seks, hvilket er en mærkelig udgang, når denne form netop var en af grundene til, at man ikke ville ind i de seks.

Når folketinget altså i dag ratificerer, er det under nødvendighedens tvang. Jeg vil gerne sige, at den erklæring, som den højtærede udenrigsminister har afgivet om fremtidens arbejde, letter tilslutningen, men det er jo også en erklæring, som er meget forpligtende for den højtærede udenrigsminister, og hvori der måske stilles mere i udsigt, end det vil være let at opnå. Håbet knytter sig nu til, at det splittede Europa trods alt kan blive en enhed, og det er ikke blot danske erhvervsinteresser, der motiverer dette håb; det er i virkeligheden vesterlandets hele fremtid, der står på spil, hvis vi skal slide hinanden op i handels- og økonomisk krig eller -modsatninger.

Jeg har gerne villet sige dette, fordi for mig står det så klart og også så nødvendigt, at i tidens perspektiv er Europa en enhed, og det må være europæisk politisk opgave at virkeliggøre denne enhed.

Axel Kristensen: Der er om denne sag sagt så meget, der efter min mening er forkert, at det kunne være fristende at sige meget, men klokkeslættet opfordrer til at sige mindst muligt.

Når man f. eks. siger, at det at gå ind i de seks landes fællesmarked, hvor der ville have været højere ydre toldsatser, ville betyde en fordyrelse, ser man helt bort fra, at i det store fællesmarked er der mere

indenmarkedskonkurrence, der ville opheve virkningen af dette.

Det, der i særlig grad kalder mig frem, er, at man har talt om, at vi nok også snart står over for at skulle afvikle toldsatserne over for de øvrige GATT-lande. Dem, der har sagt det, vil jeg opfordre til at læse, hvad den højtærede udenrigsminister sagde den 18. november i fjor ved toldlovsforslagets første behandling; det findes sp. 750.

Endelig sagde det ærede medlem hr. A. C. Normann, at der var sket så meget, så det havde været rimeligt, om venstre havde skiftet standpunkt. Der blev også talt om, at venstre nok var uenigt. Det er en mærkelig interesse, alle altid har i at fortælle, at venstre er uenigt. Der er ikke nogen uenighed om dette spørgsmål i venstre. Der er måske nogle, der kunne have ønsket at give endnu stærkere udtryk for afstandtagen fra det, der sker, end ved at undlade at stemme, men der er ingen uenighed om, at det, der sker, er forkert.

Jeg vil gerne fremdrage spørgsmålet om, hvilke forandringer der er sket. Den højtærede udenrigsminister gav visse begrundelser for, at regeringen gik ind for de syv, skønt man tidligere havde næret overvejende skepsis. Ved behandlingen i juli 1959 lagde den højtærede udenrigsminister hovedvægten på to ting: vor landbrugs-eksports stilling både inden for de seks og inden for de syv og forholdet mellem de seks og de syv og de øvrige OEEC-lande og den midlertidige deling af Europa.

Vedrørende det første punkt, vor landbrugseksport, tillagde udenrigsministeren naturligvis eksporten til de seks en meget stor betydning. Det er den, der i særlig grad er fare for at miste, når vi går ind i de syv landes frihandelssammenslutning, og betryggelsen for os skulle ligge i, at den tyske regering har givet til kende, at så vidt det stod til den, ville det ikke komme den danske eksport til den tyske forbundsrepublik til skade, såfremt Danmark sluttede sig til de syv.

Efter de nu foreliggende planer for de seks landes landbrugspolitik vil Tyskland efter nogle overgangsår ikke mere kunne slutte sådanne tosidede handelsaftaler om landbrugsvarer, og herefter er det givne tilsagn, som den højtærede udenrigsmini-